

[Aksel Larsen.]

retning af de seks, altså fællesmarkedet, det „europæiske“ fællesmarked, som man kalder det, under anvendelse af den besynderlige devaluering af ordet „Europa“ og ordet „europæisk“, som foregår. Fællesmarkedet er en stram økonomisk statspolitisk blok, hvor det enkelte land mister sin økonomiske og nationale selvstændighed. De små lande i de seks kommer under politisk kommando af Vesttyskland, hvis stærke industri samtidig vil påføre dem en konkurrence, som de ikke kan klare. Det er ikke sandt, som venstrepressen ellers ynder at give indtryk af, at hvis vi går ind i de seks' såkaldte fællesmarked, så er vor landbrugseksport til de seks sikret, tværtimod. Der bliver ikke frihandel med landbrugsvarer inden for de seks, de er underkastet restriktioner, selv om tolden bortfalder helt. De seks' område vil blive omgærdet af meget høje, fordyrende ydre toldmure, der vil blive dikteret af Vesttyskland og Frankrig. Og af disse grunde — jeg har gjort det kortfattet — er det min opfattelse, at hvad vi end gør, skal vi holde os så langt bort fra det såkaldte europæiske fællesmarked, altså de seks, som det på nogen måde er muligt.

Så er det spørgsmålet, om vi kunne vælge at udnytte det, man kalder vor gunstige geografiske beliggenhed og i kraft af geografien stå alene, sige nej til både de seks og de syv. Jeg tror ikke, at vi kan klare vore problemer ved at holde os uden for alle økonomiske aftaler, ved at prøve på at stå alene og ved egen økonomisk styrke at udnytte chancerne på verdensmarkedet, at handle med øst og vest og nord og syd i det omfang, det nu bliver muligt og under de vilkår, de store sammenslutninger, som under alle omstændigheder bliver en kendsgerning, vil tillade. Man må gøre sig klart, at hvilken stilling vi end tager, er de seks landes fællesmarked en kendsgerning, og de syv landes frihandelsområde bliver en kendsgerning. Man må gøre sig klart, at hvis vi holder os udenfor, vil hverken de syv eller de seks kunne være os velvilligt stemt, men det modsatte. Man må huske på, at til disse to grupper går ca. to tredjedele af vor udenrigshandel eller mere. Om så lykken skulle være med os, om vi skulle

kunne fordoble eller tredoble vor handel med de socialistiske landes økonomiske blok — for dér er også tale om en økonomisk blok — ville dette tælle meget lidt.

Går vi ind i de syv, er der ingenting, der hindrer os i at udvide vor handel i retning af øst, men hvis vi vælger at spille økonomisk Herkules, kommer vi i det Europa, vi befinder os i, i klemme som et vist lille dyr mellem to meget store og ubehagelige negle, de syv og de seks, og vi kan gå ud fra, at de begge vil lægge hindringer i vejen for vor vigtigste eksport, landbrugsvarerne, samtidig med at de vil påføre os den alvorligste konkurrence for vore industrivarer. Følgerne af et forsøg på det, jeg kalder at spille økonomisk Herkules, ville blive økonomiske vanskeligheder, afsætningskrise, konkurrence, som den danske industri ikke er voksen, og arbejdsløshed. Jeg mener ikke, at vi skal vælge den vej.

Men så er der de syv. Ja, for de syvs vedkommende er det for mig spørgsmålet, om vi har valgt eller skaffet os et tåleligt godt udgangspunkt, og det mener jeg vi har. Det tæller for mig, at de syv landes frihandelsområde ikke er en statspolitisk blok, og at det enkelte medlemsland selv kan bestemme sine toldsatser over for øvrige lande. Det tæller for mig, at som medlem af de syv er vi ikke underkastet diktatur fra nogen stormagt, men at ethvert enkelt medlemsland i de syv tværtimod i alle vigtige spørgsmål har vetoret i ministerrådet. Jeg anser det for uheldigt, jeg anser det for urigtigt og urimeligt, at landbrugsvarer ikke bliver restriktionsfri i de syv landes frihandelsområde. Det er principielt stridende mod frihandelsideen. Imidlertid synes jeg, at efter alt, hvad vi kan regne med, er vort marked for landbrugsvarer nogenlunde sikret i de syv, og dér er det langt større end i det usikre marked hos de såkaldte seks. De specielle overenskomster med England, Sverige, Schweiz og Østrig giver os desuden håndgribelige fordele, som det vil være letfærdigt at se bort fra. Med den i fredags besluttede revision af toldloven og langstrakte afviklingsperiode for importrestriktionerne synes det mig, at vi har skaffet os et startsted, som efter alle menneskelige